

KOHOKOHTIA

NUMERO 19

JOULUKUU 2014

Sukumme juuret tulevat meille nuoremmillekin voimakkaina mieleen, kun katselemme Karjalan kauniita maisemia. Tässäkin lehdessä sanomme jäähyväiset kahdelle sukumme jäsenelle, joille karjalaisuus ja isiemme perintö olivat tärkeitä elämän arvoja. Kunnioittakaamme heidän muistoaan ja tuntekaamme olevamme osa tätä elämänsikiertoa!

PASMAT SEKAISIN PAHEMMAN KERRAN

Pasmat ovat itse kullakin meistä olleet sekaisin montakin kertaa, ja aina on eteenpäin päästy. Sekaisin ne kuitenkin ovat olleet, koska harva vieläkään tietää, mitkä olivat sekaisin. Mitkä pasmat?

Valistusta saatuaani voin kertoa, että pasma on kehrättäessä lankavyyhteen tehty määrämitiesmerkki. Niiden avulla suuresta vyydestä voitiin myöhemmin kätevästi erottaa tietyn pituinen lankamäärä.

Mutta kyseiset joko saman tai muun langan pätkistä solmitut merkit saattoivatkin luistaa tai usein jopa pudota. Alkuperäistä oivaa tarkoitusta ei voitukaan toteuttaa. Pasmat olivat sekaisin.

Usein sanan hauska ilmiö jättää sen pysyvästi yleiskieleemme ja arkiseksi puheen ryydittäjäksi. Tällainen on vaikkapa ”umpimähkä”. Kaikki olemme tehneet jotakin umpimähkään tai joutuneet umpimähkään. ... jatkuu

Tehneet siis jotakin täysin sattumanvaraisesti tai vailla ennakkotietoa. Mutta tuskin monikaan on enää itse umpimähkää nähnyt. Se on nimittäin kuuma tuhkakasa, jonka sisään nauriit oli asetettu täysin peittoon hitaasti kypsymään. Niitä noukittiin terävapäisellä kepillä kasan sisään sohimalla. Viimein joku paistikkaista jäi kepin nokkaan, ja voitiin nostaa pois umpimähkästä.

Toisinaan sana on muuttunut merkitykseltään. Nykyisin tiellä kulkijoiden kiroama ”polanne” on pakkautunut luminen tai jäinen kohoutuma tien pinnassa. Pieni kiusa kuitenkin. Alkujaan sanalla on ollut aivan päinvastainen sisältö. Se on näet merkinnyt polun tapaista poljettua reittiä maastossa. Joskus pieni mutta merkittävä ilo.

Kuten huomaamme, monet sananparret ja ilmaisut perustuvat perinteiseen maatalouteen ja sen jokapäiväisiin asioihin. Tämä on luonnollista, olihan Suomi selkeä maatalousmaa viime sotiimme saakka. Mutta historiaa tehdään myös juuri nyt. Mikä olisi tänään se kaikille jo tuttu mutta silti uusi esine? Joka toisella suomalaisella on kännykkä. Eipä se sana siksi hevin katoa kansan suusta. Samsung Galaxyja ja iPadeja ei varmuudella kukaan piankaan muista, saatikka sanoina käytä. Veikkaanpa, että tämän vuosisadan lopussa itse kännykänkin voi nähdä vain kävijöiden riemuna tekniikan museon vitriinissä vierellään säälintunteita herättävä malli-Gorbatshev.

Silti kännykkä-johdannaiset sanonnat voivat olla tuolloinkin, siis sadan vuoden päästä, kaikille tuttuja. Kuten vaikkapa ”kaivaa kännykkä käsille” tai ”luiskahti kuin kännykkä vessanpönttöön”. Käsiä ja vessanpönttöjähän tuolloinkin käytettäneen!

Hauska kännykkä-sana on tietävästi Nokian insinöörien vain eräälle mallilleen antama leikkisä työnimi. Se kuitenkin suojattiin, ja niinpä kilpailijat eivät vieläkaan tietävästi saa käyttää sanaa mainonnassaan. Viime numerossamme arvuuttelimme lukijoita kännykän karjalankielisellä vastineella. Sehän on ”kobratstu”. Pitkää ikää sillekin!

Joskus kielenhuoltajat ovat yrittäneet torjua vierasperäisyyttä keksimällä uudissanoille etukäteen tavallaan vilpittömiä suomennoksia.

Tällaisia ovat vaikkapa mikroskoopille ehdotettu ”hilatähystin” tai televisiolle kaavailtu ”kaukonäkökaihdin”. Ne eivät kansan korvaan tarttuneet. Onneksi! Kyllä toimeen on arkipu-

heissa tultu hyvin ”telkkarilla” ja vanhuuttaan jo vaappuvalla ”töllöttimellä”.

Me kohoset miellämme itsemme hiljaiseksi takarivin porukaksi. Olemme tunnollisia ja kunnollisia. Olemme väkeä, joka tietää rahkeidensa rajat ja rahkeidensa kestävyuden. Mutta harva kohonen silti tietää, minkä rajat hän tietää. Rahje on näet nahkainen tukeva remmi, jolla hevosen länget liitetään vetoaisoihin. Rahkeet voivat olla heikosta nahasta tai sitten liian lyhyet. Jos taakka kärryissä on liian raskas tai vauhti liian kova, rahkeet eivät kestä. Ne katkeavat paukahtaen, ja matkanteko on kerralla loppu. Vika on täysin omaa syytä.

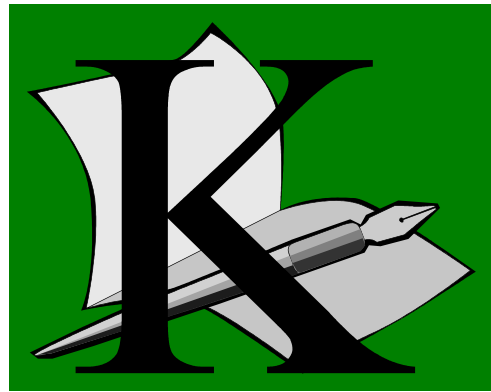
Tänäänkin hyvä keino esimerkiksi vanhojen elämänohjeiden opetuksessa lapsille on ”tupenrapinoilla” uhkaaminen. Jo pelkkä rapinakin kavahduttaa vieläkin riittävästi. Vaikka eivät lapset sanaa tietenkään tarkemmin tunne. Taisipa edeltävien sukupolvien lapsia tuosana sekä peljästyttää että vavisuttaa. He oppivat sanan liiankin hyvin, kun kasvatusta varmennettiin itse ”tuppivyöllä” heidän takalistsollaan tarpeeksi taajaan. Eikä se silloin ollut vain ”tupenrapinaa”.

Lukijamme, kuuntelepa itse jälkikasvusi kielenkäyttöä ja heidän suosikkisanojaan. Siellä vilahtelevat myös ne sananparret ja muotisanat, joita koko kansa huomenna aikansa niitä makusteltuaan käyttää. Jos itse haluat päästä historiaan, keksi autoilijoiden ”hands free”-laitteelle pikaisesti suomenkielinen ilmaisu. Sitä ei nimittäin ole kilpailuistakaan huolimatta vielä löydetty.

Pekka Simpura

Kohokohtia 19/2014

<u>Sisällysluettelo</u>	<u>sivu</u>
Pääkirjoitus	1-2
Sisällysluettelo /Lehden toimitus	3
Jussi Simpura: Puheenjohtajan palsta	4
Kohoskahvit Lappeenrannassa ja Karjalan Liiton kesäjuhlat	5
Varsinainen sukukokous Helsingissä SPR:n tiloissa	6-7
Huumoria: Lintujen bongaus	8
Sukuseuran vuoden 2015 tapahtumat	9
Geenipohjainen sukututkimus	10
Tarkka suunta / Helena Kanste	11
<i>PEKKA</i> : Pilakuva	12
Pekka Lempinen esittelyvuorossa	13
<i>UNTO</i> / Piirros ja runo	14

Kohokkaita ja lässähdyksiä	15
Jari Kohonen: Mikä kartta?	16
Kaija Kangasmaan terveiset	17
Kaleva Mattila 90 v. Koivuojalle syntyi poikalapsi	18-19
Mari Krapa ja Teuvo Ijäs: Terttu Saarisen muistolle	20-21
Tapio Kohonen: Ellen Kohosen muistolle	22-23
Kohosten Kohokohtia	24
Korkean iän Kohoset	25
Takakansi: Karjalaista käsityöperinnettä	26

KOHOKOHTIA

**Kohosen Sukuseura ry:n
Sukulehti (Per. 1992)**

VASTAAVA TOIMITTAJA:
Pekka Simpura, puh. 050-598 3212
Soukan rantatie 8 A 9
02360 ESPOO

KUVITUS:
Unto Kohonen ja Pekka Simpura

TOIMITUSSIHTEERI/TAITTO:
Pirjo Lehtinen, puh. 040-561 2730
Loiskaajantie 8 A 9
03100 NUMMELA

sähköposti:
aune.lehtinen@kolumbus.fi

internet:
www.kohosensukuseura.fi

TOIMITUSKUNTA:
Sukuseuran hallituksen jäsenet

Otamme mieluusti vastaan jäsenistön lähettämää materiaalia. Erityisesti toivomme pikku-uutisia Kohosten Kohokohtia -palstallemme.

SUKUSEURAN ELÄVÖITTÄMISESTÄ

Kohosen sukuseura ry on pyrkinyt siihen, että sukuseurasta ei tulisi liiallista rasitetta sen aktiiviselle ydinjoukolle, mutta kyllä yksi kiintopiste, jonka tapahtumissa suvulla on mahdollisuus tavata toisiaan, muutenkin kuin syntymäpäivien ja hautajaisten merkeissä. Siksi seuran tapahtumien määrä on pidetty pienenä ja niiden ohjelma maltillisena. Kohta 10 vuotta harrastetut Kohoskahvit kerran vuodessa ovat olleet onnistuneita epävirallisia tapahtumia, kiitos kulloisenkin isäntäväen. Seuran omiin merkkivuositapahtumiinkin on saatu kiinnostavaa sisältöä.

Muutaman vuoden ajan on etsitty sisältöohjelmaa myös seuran virallisen syyskokouksen ohjelmaan. Esimerkkejä ovat käynti Helsingin musiikkitalolla ja Ateneumissa pari vuotta sitten ja syksyn 2014 ensiaputilaisuus, jälkimmäinen aktivistimme Markku Lempisen erinomaisella tuella. Tulevaisuudessa voisi pyrkiä entistä enemmän siihen, että seuran tapahtumissa olisi etusijalla muu kuin seuran virallismuodollinen toiminta, ottaen tietysti huomioon talouden ahtaat rajat. Seura siis järjestäisi kaikille jäsenille avoimia tilaisuuksia vierailupaikoissa, joihin ei tule itse lähdettyä tai edes päästyä, ja samassa yhteydessä hoidetaan sitten seuran viralliset toimet.

Tällainen peruslinja voisi tarkoittaa, että seuran hallitukselta odotettaisiin luovaa mielikuvitusta tutustumiskohteiden etsinnässä, mutta samalla niin, ettei ryhdyttäisi kohtuuttoman kunnianhimoisiin ja työläästi järjestettäviin yrityksiin. Jos tällä linjalla pysyttäisiin, se voisi myös rohkaista jäsenistöä sekä osallistumaan seuran hallitukseen että tuottamaan ehdotuksia sopiviksi tapahtuma-aiheiksi.

Monilla sukuseuroilla on omia erityisiä toimintatapoja, joilla saadaan tapahtumiin ohjelmarunkoa.

On laulun ja tanssin harjoittajia, on todellisia

uokakerhoja ja käsityön ystäviä, ja on intohimoisia sukututkimuksen syväkairajia.

Toisaalla tässä lehdessä kerrotaan esimerkkinä Kurrin suvun piirissä harjoitetusta geenipohjaisesta sukututkimuksesta. Meillä ei ole ollut pyrkimystä eikä harrastusta näin vaativiin toimiin, mutta ehkä edellä kaavailtu kiinnostavien kohdevierailujen ohjelma onnistuu ja kiinnostaa jatkossakin.

Alkaneena vuotena 2015 tulee minulle täyteen 10 vuotta sukuseuran esimiehenä. Vähän ikään kuin sen kunniaksi järjestetään toukokuun Kohoskahvit kakkoskodissamme Mikkelissä, talossa, joka oli ensimmäisen kunniajäsenemme Aune Simpuran koti vuosikymmeniä. Ohjelmasta sanon vain, että sateen sattuessakin tilaisuus on sisätiloissa ulkoilumahdollisuuksin, ja ruokaa ja juomaa on saatavilla. Muu jää sitten nähtäväksi. Näkemisiin siellä!

Jussi Simpura

Karjalan Liiton kesäjuhlat Lappeenrannassa 13-15.6.2014 Kohoskahvit 14.6.2014

Karjalan liiton jokavuotinen suur tapahtuma Karjalaiset kesäjuhlat järjestettiin kesäkuussa 2014 Lappeenrannassa. Niiden yhteyteen oli sukuseuramme suunnitellut tämän vuoden ensimmäisen Kohoskahvit-tilaisuuden. Kylmän sään ja meneillään olevan lomakauden johdosta jäi sukumme osallistumisen pieneksi. Sen sijaan karjalaiset ja karjalaisuuden ystävät kokoontuivat suurin joukoin paikalle, kaikkiaan tapahtumaan osallistui yhteensä yli 20 000 tuhatta henkeä!

Karjalaisten kesäjuhlien suojelijana toimi valtioneuvos Riitta Uosukainen. Karjalan Liiton puheenjohtaja, kansanedustaja Marjo Matikainen-Kallström käsitteli puheessaan karjalaisten identiteettiä. Tässä yhteydessä hän korosti Karjalaan suuntautuvien kotiseutumatkojen tärkeyttä. Tällöin myös nuorempi polvi saa tilaisuuden perehtyä isiensä maisemiin ja elinoloihin menetetyillä alueilla. Kirjailija Laila Hirvisaari piti juhlapuheen, jossa hän muisteli 70 vuoden takaista evakkomatkaansa. Avajaisissa esiintyivät myös laulaja Pave Majanen ja nuorten taidekoulu Estradi. Ohjelmaa oli kaikenikäisille.

Tarjolla oli mm. laulua ja tanssia, hengellisiä tilaisuuksia, urheilua ja musiikkia, käsityö- ja piirakka-perinnettä sekä lasten työpajoja. Kimpisen koululla oli laaja näyttely, missä esillä oli paljon karjalaisia puutöitä ja käsitöitä, kansallis- ja perinnepuukuja, liinoja ja näyttäviä seinävaatteita. Vrt. lehden takakansi!

Karjalaista suku- ja pitäjätietoutta edusti luovutetun Karjalan pitäjien näyttely Kimpisen koululla. Alla kuvassa sukuseuramme esimies **Jussi Simpura (oik.) ja Kalevi Kulmavuori** Sortavalasta kertovan taulun edessä!

Karjalaiset nuoret juhla-kulkuessa.

Kesäjuhlien näyttävin osa oli sunnuntaina kaupungin halki kulkeva juhla-kulkue, jossa kansallispukuihin pukeutuneet karjalaisten seurojen edustajat kantoivat laulaen kylttejä ja lippuja.

Esillä oli myös 110-vuotias Karjala-lehti. Se perustettiin Viipurissa jo 1900-luvun alussa. Alusta pitäen Karjala-lehti on ollut karjalaisten ja karjalaisuuden sanansaattaja.

Sortavalan pitäjätaulussa lukee:

Sortavala sai kaupunkioikeudet 1632 Kustaa Adolfin määräyksestä. Sitä ennen paikalla oli Novgorodiin kuulunut Sortavalan pogosta. Hävitettiin suuressa Pohjan sodassa ja sai nimen Serdopol venäläisiltä. Liitettiin Suomeen muiden Vanhan Suomen alueiden kanssa vuonna 1811. Kulttuurikaupunki: mies- ja naisopettajaseminaari vuonna 1880, pappisseminaari 1918 ja ortodoksinen arkkipiispanistuin v.1925. Maineikkaita laulujuhlia. Vuonna 1939 itse kaupungissa 4700 ja esikaupungeissa 4500 asukasta. Nykyään n. 20 000 asukasta.

Vuonna 2015 Karjalan Liitto täyttää 75 vuotta. Seuraavat karjalaiset kesäjuhlat järjestetään Hyvinkäällä 13.-14.6.2015.

Karjalan Liiton kolmivuotiskauden 2014-2016 teemana on karjalainen sanankäyttö. Teeman avulla tuodaan esille liiton jäsenyhdistysten aktiivista toimintaa puhutun ja julkaistun ilmaisun tuottajina ja kuluttajina.

Pirjo Lehtinen

VARSINAINEN SUKUKOKOUS HELSINGISSÄ

Vuoden 2014 sukuseuran varsinaiseen sukukokous pidettiin syyskuun 13. päivänä, tällä kertaa Helsingissä. Sukuseuramme jäsen Markku Lempinen oli kutsunut meidät työpaikkansa Suomen Punaisen Ristin tiloihin ja oli varautunut järjestämään meille koulutusta ensiavun antamisesta eri hätätilanteissa.

Tilaisuuden aluksi joimme Kohoskahvit ja vaihdoimme kuulumisia. Tilaisuus oli houkuttellut paikalle yhteensä 19 henkeä. Kahvin jälkeen kävimme nopeasti lävitse ns. virallisen puolen asiat. Hallitus jatkaa entisellä kokoonpanolla tulevan kolmivuotiskauden ajan. Hallituksen jäsenet ja heidän yhteystietonsa löytyvät jäsenkirjeen kääntöpuolelta.

Tämän jälkeen saatoimme keskittyä ensiapukoulutukseen. Järjestäydyimme kolmeen eri koulutusryhmään:

- sydämen kammiovärinä ja defibrillaattorin käyttö
- Painelu-puhallus -elvytys
- yleisimmät hätätilanteet ja oireiden arviointi ja potilaan tilan määrittäminen

Defibrillaattorin käyttö

Ensihoitaja ja SPR:n kouluttaja **Tuomas Telki** esitteli meille defibrillaattorin toimintaa. Laitetta käytetään äkilliseen sydämen pysähtymiseen.

Ilman defibrillaatiota kammiovärinäessä oleva sydän ei kykene käynnistymään pelkästään painelu-puhallus -elvytyksen avulla.

Defibrillaattoreita (kuva yllä) on käytettävissä sairaaloissa, ambulansseissa ja ensiapuyksiköissä. Jokaisen on hyvä tietää, että nykyisin niitä on myös suuremmissa tavarataloissa, hotelleissa, uimahalleissa, laivoissa, tehtaissa ja julkisissa tiloissa. Matkustajalentokoneissa se on pakollinen. Hätätilanteessa tulee välittömästi ottaa yhteyttä kyseisen paikan ensiapuyksikköön pikaisen avun saamiseksi.

... jatkuu

Kokousasioita kuuntelemassa vas.: Seija ja Martti Kohonen, Tommi ja Sonja Lempinen ja Seija Mattila. Taustalla Markku Lempinen odottaa innokkaana ensiapukoulutuksen aloittamista. Oli hienoa saada Tommikin pitkästä aikaa paikalle, hän toimi useita vuosia seuramme hallituksessa.

Kuvassa on Seija Mattila lastenlastensa Peppi ja Leevi Mattilan kanssa. Lapset pääsivät mummin ja ukin (Timo Mattila) kanssa sukukokoukseen. Hyvin maistuivat heille tarjotut eväät! Heidän vanhempansa ovat Jaakko ja Katariina Mattila. Perhe asuu Munkkivuorella.

Osaamalla ensiavun voit pelastaa ihmishenkiä. Auttaminen on aina jokaisen velvollisuus hätätilanteessa ja kaikilla on oikeus saada tarvittavaan apua.

Elvytyksen onnistumisen ratkaisee ennen kaikkea aika, joka kuluu sydämen pysähtymisestä elvytyksen aloittamiseen. Tapahtumapaikalla olevan auttajajan pitäisi olla elvytystaitoinen ja hänellä tulisi olla rohkeutta auttaa. Nopeasti aloitettu elvytys moninkertaistaa autettavan selviytymisen mahdollisuuksia.

Painelu-puhalluselvytys on elottomalle aikuiselle tarkoitettu ensiapu. Mikäli haluat tietää asiasta enemmän, hakeudu ensiapukurssille. Voit myös saada tietoa asiasta Suomen Punaisen Ristin sivuilta Internetistä. Ensiaputaito on perusturvallisuutta.

Tapaturmia voidaan vähentää määrätietoisella ehkäisevällä työllä. Vaaratekijöitä on meidän kaikkien lähettävillä. Voimme vaikuttaa niihin asenteilla, käyttämällä suojavälineillä, olemalla varovaisia ja noudattamalla ohjeita.

Sukuseura sai syksyllä 2014 tiedustelun, jossa kysyttiin, onko seuran jäsenistöstä kukaan teettä-

Viereisessä kuvassa yksi ryhmistä seuraa **Tuomas Telkin** opastusta siitä, miten hätätilanteessa sydämen pysähtyessä defibrillaattoria käytetään. Opetusta seuraavat (vas.) **Seija Simpura, Pekka Simpura, Rauni Riihihuhta, Marja Salmivuori ja Olli Riihihuhta.**

Alla olevassa kuvassa harjoitellaan painelupuhallus-elvytystä **Markku Lempisen** opastuksella. Harjoitteluvuorossa ovat **Marja Hautanen ja Leena Lempinen.**

Jokainen on viimekädessä vastuussa omasta terveydestään. Varovaisuudesta huolimatta sattuu onnettomuuksia ja tapaturmia, joissa tarvitaan ensiapua. Sairauskohtauksissa ja onnettomuustilanteissa on ensiavun antajan tehtävänä hälyttää lisä apu ja pitää potilaan peruselintoiminnot yllä.

Onnettomuuspaikalla ihmiset ovat usein järkyttyneitä. Auttajajan rauhallinen ja määrätietoinen toiminta luo turvallisuuden tunteen.

Viereisessä kuvassa kolmas ryhmämme saamassa tietoa ja opastusta eri sairauksien ja hätätilanteiden ensioireiden tarkkailusta ja potilaan tilan määrittelystä. Kouluttajana toimi ensiapukouluttaja **Francisca Leiman** apunaan vapaaehtoinen ulkopuolinen potilas. Pöydän ympärillä oppia saamassa vas. **Martti Kohonen, Kirsti Simpura, Jussi Simpura ja Seija Kohonen.**

Pidä ensiaputaitosi ajan tasalla!

Markku Lempinen/Pirjo Lehtinen

Lintujen bongaus

Lintubongareiden sesonkiaika lähestyy ja oudot linnut tulevat taas!

Katsele ja kuuntele kevättä!

Ellun kana (*Callina bohemiae*)

On huoleton eläjä, joka kuuluu kantturakoipisten heimoon. Ei muni eikä kotkota. Suo lämpöä harakoillekin. Tavataan yleisesti miltei kaikkialla maailmassa.

Tipu (*Curvi bikini*)

Lajin tunnistaa sirosta ja viehkeästä olemuksesta sekä muodokkaista rinta- ja pyrstölihaksista. Tipun liikehdintä karistaa hiekat uupuneimmankin kukon silmistä.

Äimänkäki (*Cuculus cummastus*)

Laji, jolla on suuret silmät sekä suu, joka saattaa olla avoinna vielä pitkään ääntelyn jälkeen. Äänтелеe hämmästyneesti vain yhden tavun: häh? ilman toistoja. (Turussa on tavattu äimänkäkiä, joiden vastausääntely on selkeä kui?)

Viskisieppo (*Ballandines preferae*)

Kuuluu humalahakuisten heimoon. Syntynyt evoluution tuloksena kännikalasta. Saapunut Suomeen Pohjanmaan kautta. Äänтелеe toistuvasti hik. On pontikan serkku.

WC-ankka (*Toiletus putsaeus*)

Ääntely matala ja pehmeä prrruuuthsjuumph.

Siipiveikko (*Auervarae huijaeus*)

On käkien etäinen sukulainen, selkärangattomien alalajeista alhaisin. Vaeltelee toisinaan viskisieppoparvissa. Hämää lipevällä ääntelyllään erityisesti sellaisen naaraan, jolla on iso pesämuna.

Selvä pyy (*Bona fide*)

Kykenee näkemään metsän puilta. Se omaksuu vaivatta suuriakin tietomääriä ja sillä on ilmiömäinen muisti.

Nostokurki (*Vecotin rascas*)

Se on lentokyvytön, ontoraajainen, hidasliikkeinen ja voimakas vaeltaja. Tarvitsee liikku miseensa ulkopuolista ohjausta.

Uutisankka (*Paparazzi nova anatidae*)

Laji kuuluu perättömien heimoon. Ääntely ja vaeltelu ennalta arvaamatonta. Oma hukan katseen, pöllön kuulon ja kanan muistin.

Antoisia bongaushetkiä!

Sukuseuran vuoden 2015 tapahtumat

KOHOSKAHVIT MIKKELISSÄ LAUANTAINA 23.5.2015

Tämä on kutsu - tervetuloa!

Toukokuun Kohoskahvit tullaan järjestämään Mikkelissä Simpuroiden kotipaikassa. Jussi Simpura juhlistaa näin 10 vuoden toimintaansa sukuseuran esimiehenä.

Päivän ohjelmaan saattaa vielä tulla pieniä tarkennuksia, mutta se on alustavasti seuraava:

- klo 12.00 Saapuminen Vipusenkatu 15:een,
lounas, kevyttä ohjelmaa
- klo 13.50 Siirtyminen Kenkäveroon omilla autoilla (ajomatka noin 4 minuuttia)
- Kenkävero Mikkelissä on mitä mainioin paikka järjestää sukkokous. Tunnelmallinen pappilamiljö, kauniisti restauroidut rakennukset, tyylikkäästi sisustetut tilat, toimivat ravintolapalvelut ja keskeinen sijainti 5-tien varressa luovat hyvät puitteet onnistuneelle kokoukselle.
- klo 14.00 Kahvit Kenkäverossa ja kevyttä ohjelmaa (meille on varattu oma erillinen tila)
- klo 15-16 Tutustuminen Kenkäveroon ja sen myymälöihin ja/tai Mikkelin -puistoon noin 400 metrin päässä
- klo 16- Poistuminen tai paluu Vipusenkadulle jatkamaan vapaamuotoisesti. (lähellä edullinen yöpymismahdollisuus Gasthaus Mikkelissä, omakustanteisesti); yöpyjille aamupala sunnuntaina Vipusenkadulla

Ilmoittautuminen: Ilmoita osallistumisestasi viimeistään perjantaina 15.5.2015 joko Pirjo Lehtiselle, puh. 040-561 2730 tai Jussi Simpuralle, puh. 045-319 9470.

Syksyllä 2015 pidämme varsinaisen sukkokouksen Kohoskahvien yhteydessä

Ajankohdaksi olemme lyöneet lukkoon **lauantain 12.9.2015 puolilta päivin**. Paikaksi olemme valinneet Tuusulan rantatien ja sen varrella olevat historialliset kohteet.

Tuusulan Rantatie nimitettiin vuonna 1982 museotieksi. Perusteluina olivat tien historiallinen tausta, maisemalliset arvot ja taiteilija-asutuksen luoma omaleimaisuus. Rantatie on reilun kolmen kilometrin mittainen. Tuusulanjärven rantamaisemat ovat säilyttäneet omaleimaisuutensa. Tien varrella voi nauttia historian sävyttämistä maisemista sekä taide- ja kulttuurielämyksistä. Aleksis Kiven kuolinmökki, Halosenniemi, Erkkola ja Syväranta ovat museotien varren museoitu. Ainola ja Ahola sijaitsevat Järvenpään kaupungin puolella. Suviranta ja Martta Wendelinin Annivaara ovat yksityiskoteja.

Emme ole vielä sopineet tarkemmasta kiertoajelusta emmekä ole varanneet kokouspaikkaa, mutta yhtenä vaihtoehtona on Syvärannan Lottamuseo, jossa on kahvila ja kokoustila ja joka on tietysti jo nähtävyyksiä sinänsä.

Tulemme lähettämään tarkemmat tiedot elokuussa jäsenkirjeellä.
Varatkaa tämä päivä jo kalentereihinne sukuseurapäiväksi!

GEENIPOHJAINEN SUKUTUTKIMUS – MITÄ SE OIKEIN OLISI?

nyt isälinjaista geeniperäistä taustaselvitystä. Kysyjä, Kohosia itsekkin, halusi tietää, olisiko sukuseuralla yhteyttä hänen Saimaalla soudelleisiin sukulaisiinsa.

Asia otettiin esiin sukuseuran hallituksen kokouksessa, eikä kukaan tiennyt tuollaisista selvityksistä. Emme oikein tienneet, mitä tuo geenipohjainen sukututkimus olisikaan. Kokouksessa kävi myös ilmi, että sukuseura oli keväällä 2014 saanut muiden Karjalaisten Sukuyhteisöjen Liiton jäsenseurojen ohella tietoa tähän liittyvästä hankkeesta. Kun emme sen jälkeenkään tienneet kovin paljoa, noudatimme vanhaa armeijan ohjetta: ”En tiedä, otan selvää”.

Tietoa saatiin ottamalla yhteyttä Ahti Kurriin, kirkkijokelaisjuuriseen sukututkimusharrastajaan. Hänen kotisivuillaan on asiasta paljon tietoa, samoin myös Ahti Kurrin muissa kirjoituksissa. Hän on administraattorina ”Karjala DNA” – hankkeessa, jolla on jo 200 hengen verkosto ympärillään. Tausalla on tieteen edistyminen, jonka avulla on mahdollista väestöryhmätasolla selvittää, mistä eri suunnista ryhmässä (esimerkiksi suvussa) esiintyvät perintötekijät ovat lähtöisin.

Ahti Kurri on laatinut käytännön ohjeen, miten toimia, jos sukuseurassa halutaan ryhtyä tällaiseen selvittelyyn. Laitamme sen näkyville sukuseuran kotisivulle. Kurrin muita kirjoituksia on esimerkiksi karjalaisissa pitäjälehdissä.

Kiinnostuksen kohteena on Suomessa usein se, miten paljon perintötekijöissä on idästä ja miten paljon lännestä tullutta ainesta. Aiheesta on jo paljon tutkimusta ja netistä löytyy runsaasti kartoja, jotka kertovat Suomen väestön joistakin erikoispiirteistä. Yksi niistä on se, että miesväestön (isien ketjun) pitkän linjan geeniperimässä on merkkejä, jotka kertovat perimän tulleen idän suunnalta. Näitä merkkejä on erityisen paljon Itä-Suomessa, ja jotkin niistä ovat sellaisia, että niitä esiintyy vain vähän muualla Euroopassa, lukuun ottamatta pohjoista Venäjää. Naislinjassa (äitien ketjussa) kulkevat perintötekijät taas ovat Suomessakin lähempänä lännen suunnalla esiintyvää ainesta.

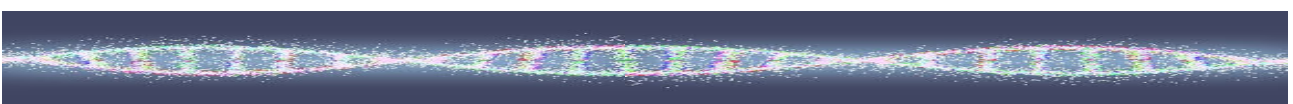
Tämä havainto on johtanut lennokkaiisiin kuvauksiin siitä, kuinka idän karaistuneet metsästäjämiehet ryöstivät itselleen läntisiä vaimoja näillä raukoilla rajoilla. Tämän pitäisi ruokkia mielikuvitusta Kohosen sukuseuran kiivaassa metsästäjähaarassa!

Vielä isompi kuva näyttäisi kertovan, että sekä itäisen että läntisen aineksen alkukoti on ollut muutama kymmenen tuhatta vuotta sitten nykyisessä Lähi-idässä, josta haarat erkanivat läntisen Euroopan ja itäisen Aasian suuntiin. Suomeen itäinen aines oli kiertynyt Aasian keskiosien, Siperian ja nykyisen Pohjois-Venäjän kautta kymmenien tuhansien vuosien aikana. Samoina vuosituhansina kiertyi läntinen aines pitkin Euroopan rantoja ja jokivarsoja. Täällä Itämeren perukoilla ne sitten lopulta kohtasivat, samoin kuin nykyisen Venäjän metsäalueen eteläreunassa.

Tätä geenitutkimukseen perustuvaa väestön alkupeuraa koskevaa tutkimusta tehdään vakavalla mielellä monella tieteellisellä taholla. Sillä on muun muassa merkitystä, kun halutaan tietää, miten väestön kantama perimä voi vaikuttaa väestön terveydentilaan vaikuttaviin tekijöihin. Tutkimustulokset voivat olla myös poliittisesti kiinnostavia, jos esimerkiksi puolalaiset näyttävät kovin samanlaisilta kuin saksalaiset. Voidaan keskustella siitä, keitä venäläiset oikein ovat ja missä määrin: slaaveja, kieleltään venäläistyneitä suomalaisia ja vaikka mitä muuta?

Mikään kansa tai suku ei näissä tutkimuksissa osoittaudu ”puhdasrotuiseksi”, ja on paikkoja, joissa väestöjen moniaineksisuus on erityisen voimakasta, kuten monien kansojen kulkureiteille osuneessa Nyky-Ukrainassa.

Jussi Simpura

TARKKA SUUNTA, JA MATKA MAISTUU. ELÄMÄSSÄKIN

Kaikkihan meistä pyrkivät saamaan elämäänsä oikean suunnan. **Helena Kanste** o.s. Lempinen (Anna/Lauri) on sisäistänyt ohjeen todella kuuliaisesti. Hänelle eivät suuntaa ole antaneet pelkästään rippikoulu tai aurinko. Kädessä on kompassi, otsalla lamppu ja taskussa kartta. Olleet jo lähes 50 vuotta.

Helena on Lempisen kuulun suunnistajaperheen ainoa tytär. Saattaapa olla niin, että hän on kuuden veljen porukassa suunnistusaatteesta eniten itseensä imenyt. Hän kertoo ottaneensa suunnistuksen osaksi koko elämäänsä. Miten hän on tähän päätenyt ja mitä se Helenalle merkitsee?

Helena vaikuttaa ihmiseltä, joka on todella tasapainossa itsensä kanssa. Iloinen ja sirkeä olemus, mutta samalla määrätietoinen asenne ja jäntevän dynaaminen kehonkieli. Ei siis mikään hetkestä höyrähtänyt!

Sen verran veljessarjan vanhimmalla, Timolla, oli sisaren ratkaisuun vaikutusta, että hän houkutteli teini-ikäisen Helenan rastien maailmaan. Aikaisemmin Helena oli hiihtänyt ja harrastanut monipuolista yleisurheilua. Sillä matkalla ollaan vieläkin. Kuten monet veljetkin, ainakin huoltohommissa. Veljet todellakin kannustivat harjoitteluun, kuljettivat maastoon ja tulivat seuraksi harjoituslenkeille. Siis eivät mitään kiusantekijöitä. Näin oli myös aikaisempien lajien osalta.

- Muistan, että mäkihyppyynkin minut otettiin mukaan. Veljet lainasivat nahkahanskojaan, joilla mäkisuksien remmit saatiin paremmin pysymään pienen tytön monoissa kiinni. Taisin hypätä 18 metriä. Poikien lyömiseen olisi tarvittu 33 metriä.

- Uskon, että veljet halusivat minunkin tuntevan mäkihyppyyn liittyvän uskaltamisen tuottaman mielihyvän. Eihän tuollaisia tietenkään ääneen sanottu, Helena muistelee lämmöllä.

Lapsuusmuistojen ja nykyhetken väliin on mahtunut tulosurheilua ja totista harjoittelua. Mutta ura ei olekaan vielä ohi. Sillä Helena jatkaa elämäntapa-suunnistajana. Nyt nautitaan suunnistukseen liittyvästä rastin löytämisestä koituvasta ilosta.

Kun rasti on saavutettu virheettömästi ja toistaiseksi melkoisen nopeasti, ei tarkalla suoritusajalla ole niinkään merkitystä. Kyse on elämäntapasuunnistuksesta.

- Tällainen suunnistus vaatii erityisesti sosiaalisuutta ja sopeutumista, mutta myös aitoa seikkailunhalua.

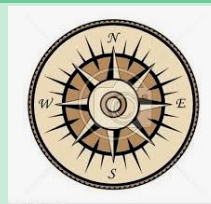

Photo: © K&M 1979

Helena Kanste on ytimittäin myöten elämäntapa-suunnistaja. Sukunsa ensimmäinen lajissaan. ”Maastoon mars, ja nauttikaa!” Helena kannustaa sukulaisiaankin.

Helena kertoo suunnistuksen kautta saaneensa kossolti hyviä ystäviä ja jopa työpaikkojakin. Tarkka tyttö luki karttaansa erityisen tarkasti silloin, kun harrastus johdatti hänet rastin sijaan aviomies-Pekan käsipuoleen. Nyt rasteja ratkotaan paljolti yhdessä. Veri on myös vetänyt Katri-tyttären lajin pariin. Katri on harrastanut jopa hiihtosuunnistusta. Seikkailunhimo ei tyydyty pelkästään Raaseporin rantoja ja peltoja koluamalla. Helmikuussa reipas joukko Helenan kaltaisia lähtee Portugalin Aveiroon sikäläisiä vaativia maastoja valloittamaan. Heinäkuussa mittaillaan Göteborgin ympäristö peräti veteraanien MM-kisojen puitteissa. Kuitenkin kotimaa on toiminnan varsinainen tyysija. Sosiaalisuudesta kertoo ryhmän osallistuminen suunnistusseuransa apuna Nuorten Jukola -tapahtuman vaativiin järjestelyihin. Helenan reitinvalinta ei vahingossakaan johdata häntä vielä pitkiin aikoihin vanhainkodin portille. Reitinvalintansahan tekee jokainen itse!

- Jos pystyy kävelemään kaupunkien mukulakivikaduilla, voi yhtä hyvin lähteä myös aitoon luontoon nauttimaan ja ratkomaan haastavaa suunnistustehtävää. Se kyllä palkitsee.

”Rouva Suunnistus” on antanut meille suunnan. Vauhtinsa jokainen säätää itse. Tässä ei karttamärkeistä ole apua. Asiaa voi maastossa opetella kantapään kautta molemmissa merkityksissään. Onnistumisen iloon ei kantapäitä tarvita. Tarjolla on iloa koko elämään, oikeansuuntaiseen tosi elämään!

Pekka Simpura

Koulunportilla kuultua:

ODOTTAVIA ISIÄ

Iloinen kymmenvuotias rynnisti kohti harkkoihin noutavaa isäänsä.
 Moi, faija. Oli ihan jees päivä skolessa. Mä sain sulle heti kympin.
 Kympin? Kannustus kannattaa. Muistanet, että lupasin antaa sinulle viisi euroa
 kaikista kuutosta paremmista koenumeroistasi. Sanani pidän minäkin!
 Siitähän mä just hehkutan, myös sun illoas. Mähän sain molemmista kokeista nelosen,
 tajuuks?

Viereen kirmaisi ekaluokkalainen. Isä oli tullut oikein autolla noutamaan raskaan
 koulupäivän jälkeen. Poika heilutti kiihkeästi papereita käsissään. Isä vaistosi jotain
 suurta tapahtuneen.

No, mitäs nyt on sattunut, poikaseni? Jotain tärkeääkö?

Joo, joo. Mäkin oon nyt oppinut kirjoittamaan.

Niin sitä pitää! , ylpeä isä kiitteli. Luepas nyt iskälle, mitä sinä olet kirjoittanut!

Hei haloo, kalkkis! Hanki jo valot vinttiisi! – Enhän mä osaa vieläkään lukea.

PEKKA

Pekka Lempinen esittelyvuorossa

Olemme useammassakin lehdessä kertoneet Lempisen urheilullisesta sisarusarjasta. Kaikkiaan sisaruksia on yhteensä seitsemän, vain yksi tyttö Helena mahtuu mukaan tähän Billnäsin Skogängin sisaruskaartiin.

Lempisen sisarukset ovat olleet *aktiivisesti* mukana sukuseuramme toiminnassa. Sukuseuran hallituksessa ovat olleet mukana Markku, Heikki, Lippo (parhaillaan) sekä Pekan poika Tommi. Fagervikin 25-vuotisjuhlassa kertoi Timo puolestaan suvun taustoista ja isästään. Helena ja Heikki ovat kunnostautuneet suunnistuksessa ja osallistuneet menestyksekkäästi kilpailuihin monessa Euroopan maassa. Markku toimi meille isäntänä vuoden 2014 sukukokouksessa Suomen Punaisessa Ristissä perhedyyttämällä meitä ensiavun antamiseen hätätilanteissa.

Nyt haluamme esitellä vuorostaan **Pekka Lempisen** (Anna/Lauri). Hänkin on ollut nuoresta pojasta lähtien hyvin urheilullinen ja tehnyt kunnioitettavan pitkän työnsä Fiskarsin Billnäsin tehtaalla.

Oheisessa kuvassa Pekka on 13-vuotias seiskaluokkalainen vuonna 1961. Rennon oloinen, hymyilevä koululainen odottelee tulevia maailman melskeitä Pinjaisten suomalaisen kansakoulun pihalla. Jo seuraavana keväänä alkoi pitkä työura Billnäsin tehtaalla.

Jukolan viesti vuonna 1965. Karjaan URAN joukkueessa mukana olivat veljekset Pekka Lempinen (ensimmäinen oikealla) ja Lippo Lempinen (toinen oikealla)

Lauri-isä järjesti pojalleen työpaikan Billnäsin tehtaalle. Siellä Pekka oli töissä yhteensä 50 vuotta. Työura alkoi juoksupoikana ja eläkkeelle hän pääsi teknisen suunnittelijan tehtävästä.

Työn lisäksi Pekka ehti myös harrastaa suunnistusta, suunnistusajoa ja hiihtoa. Myös perhe tuli perustettua, avovaimo Carola ja kolme lasta, Tommi, Tero ja tytär Tiina kuuluvat siihen.

Pekalla ovat harrastukset iän myötä vaihtuneet. Nuorena hankittua suunnistustaitoa tarvitaan nykyisin matkailuautolla huristellessa. Syksyn harrastuksiin kuuluu patikointi ja talvella hiihto Lapin maisemissa.

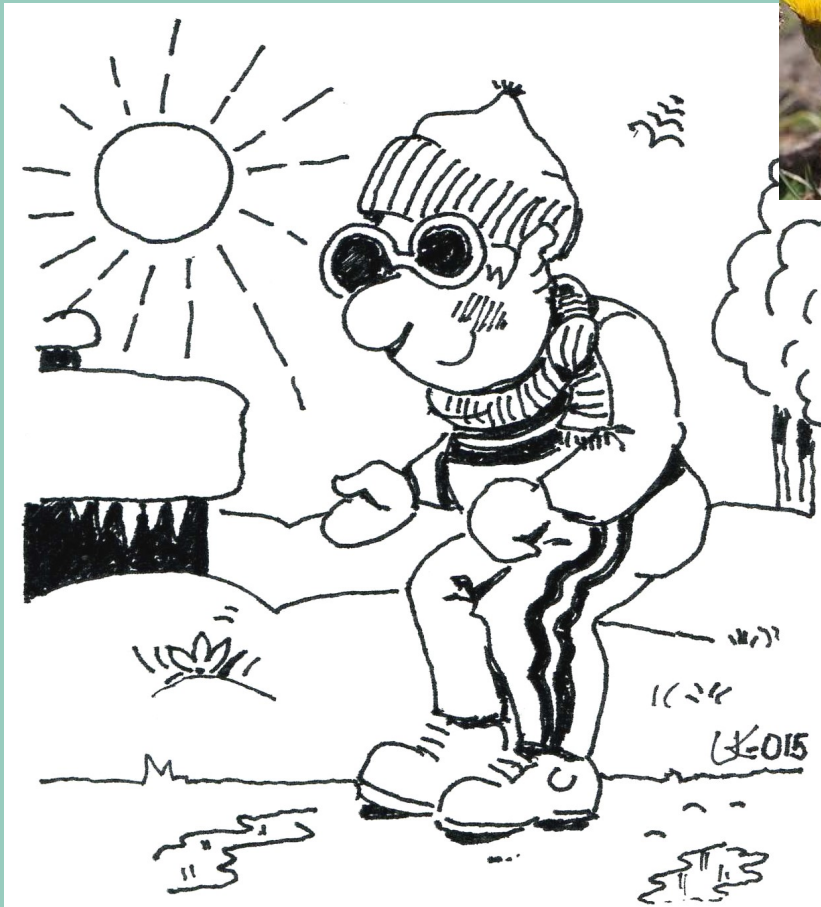
Pekka ei liiemmästi ehtinyt kouluja käymään. Lapset sen sijaan ovat käyneet kouluja Pekankin edestä. Ensimmäinen lapsenlapsikin on jo ekaluokkalainen Tehtaankadun koulussa Helsingissä. Mollan mielestä kaikki, mitä koulussa tehdään, on tosi kivaa. Lastenlasten kanssa on myös mukava puuhastella, he ovat mukavaa seuraa! Molla on seitsemän vuotta ja Maija kuusi vuotta. Näiden lasten vanhemmat ovat Tommi ja Sonja Lempinen. Heidän häistään olemme kertoneet vuoden 2007 lehdessämme.

Loppiaisenä Pekka sisaruksineen teki retken lapsuuden maisemiin Skogängin Hirvikalliolle. Siellä lapsenlapset saivat ihmetellä Lempisen poikien ja tytön rakentamien majojen ja linnojen raunioita. Myös tähystyspuu kököttää vielä paikallaan, sieltä käsin vartioitiin vihollisia.

Antoisia vuosia vireälle eläkeläiselle!

Pirjo Lehtinen

KOHTI KEVÄTTÄ

JOKO NYT KEVÄTTÄ KOHTI?
PIENI IHMINEN POHTI.
VIELÄKÖ LEIKKIIN MUKAAN?
SÄDE AURINGON KUN HANGELLA HOHTI,
KYLMAKSI EI JÄÄDÄ VOI KUKAAN.

KUKAKO ROUDASTA ENSIN EHTI?
EIKÖS' VAIN LIENEKIN LESKENLEHTI.

NÄIN RIENNÄMME KOHTI VALOA,
TUOTA LUONNON IHMETTÄ JALOA.
NAUTTIA SAAMMEHAN SIITÄ,
SIKS' IHMINEN PIENI, KUMARRA JA KIITÄ!

UNTO

KOHOKKAITA JA LÄSSÄHDYKSIÄ

Satovuosi 2014 ei tuottanut kovin paljoa sen paremmin kohokkaita kuin lässähdyksiäkään sukuseuran piirissä. Tästä voidaan päätellä, että ilmastomuutos ei vaikuta sukuseuratoimintaan mitenkään välittömästi. Vaikka vuosi 2014 oli tähänastisen seurannan aikana kaikkien aikojen lämpimin vuosi maailmassa, kyntää sukuseura tyynnä sarkaansa entiseen tapaan.

Vuoden kohokastapahtuma oli ilman muuta syyskuun 2014 virallisen kokouksen yhteydessä järjestetty ensiaputapahtuma. Kuten sukuseuras- sa hyvin tiedetään, hallituksemme jäsen Markku Lempinen on suur tapahtumien ensiapupalvelun järjestämisen ammattilainen ja tapahtuman sisältö sen mukaisesti tasokas ja hyödyllinen.

Kaikkiin tapahtumiin liittyy myös uusia ja ennakkoimattomia yhteyksiä. Niinpä nytkin ilmeni, että paikalla ollut kouluttajapariskunta ja tilaisuuteen osallistunut sukuseuran jäsenpariskunta olivat moottoripyörien kokoontumisajojen harrastajia ja käyneet samoissa tilaisuuksissa. Oli hauska seurata, miten tämä yhteinen harrastus kuoriutui keskustelun kuluessa esiin ja nosti vielä lisää punaa elvytys- ja kieräyttelyharjoitusten lämmittämille poskille!

Kesäkuussa 2014 oli seura tiedottanut Kohoskahvien järjestämisestä Lappeenrannassa Karjalan liiton kesäpäivien yhteydessä. Loppu- tulos oli mieleenpainuva lässähdys. Paikalla hyytävässä neljän lämpöasteen kesäsäässä olivat esimies ja sihteeri, kumpikin puolisoineen, ei muita. Siinä kylmän koillistuulen puhaltaessa oli myöhäistä miettiä, mikä oli mennyt pieleen: tiedotus vai paikkakunnan valinta sukuseuran huonosti miehittämältä seudulta? Mutta kun on saatu pohjakosketus, voi siitä yrittää ponnistaa ylöspäin!

Vuoden kohokastapahtumassa Suomen Punaisen Ristin kokoustilassa Seija Mattila, Jussi Simpura, Marja Hautanen ja lapset Peppi ja Leevi Mattila.

Kun tavoittelee kohokkaita, on lässähdys aina vaarana. Siitä reseptikirjat varoittavat vaihtelevilla sanankänteillä. Tässä muutama esimerkki netistä:

”Uuninluukun avaaminen kesken paiston voi olla katastrofi. Silloin soufflé saattaa lässähtää niin, että jäljellä on vain matala kakku, jolla ei ole mitään tekemistä kuohkean ja oikeaoppisen kohokkaan kanssa.”

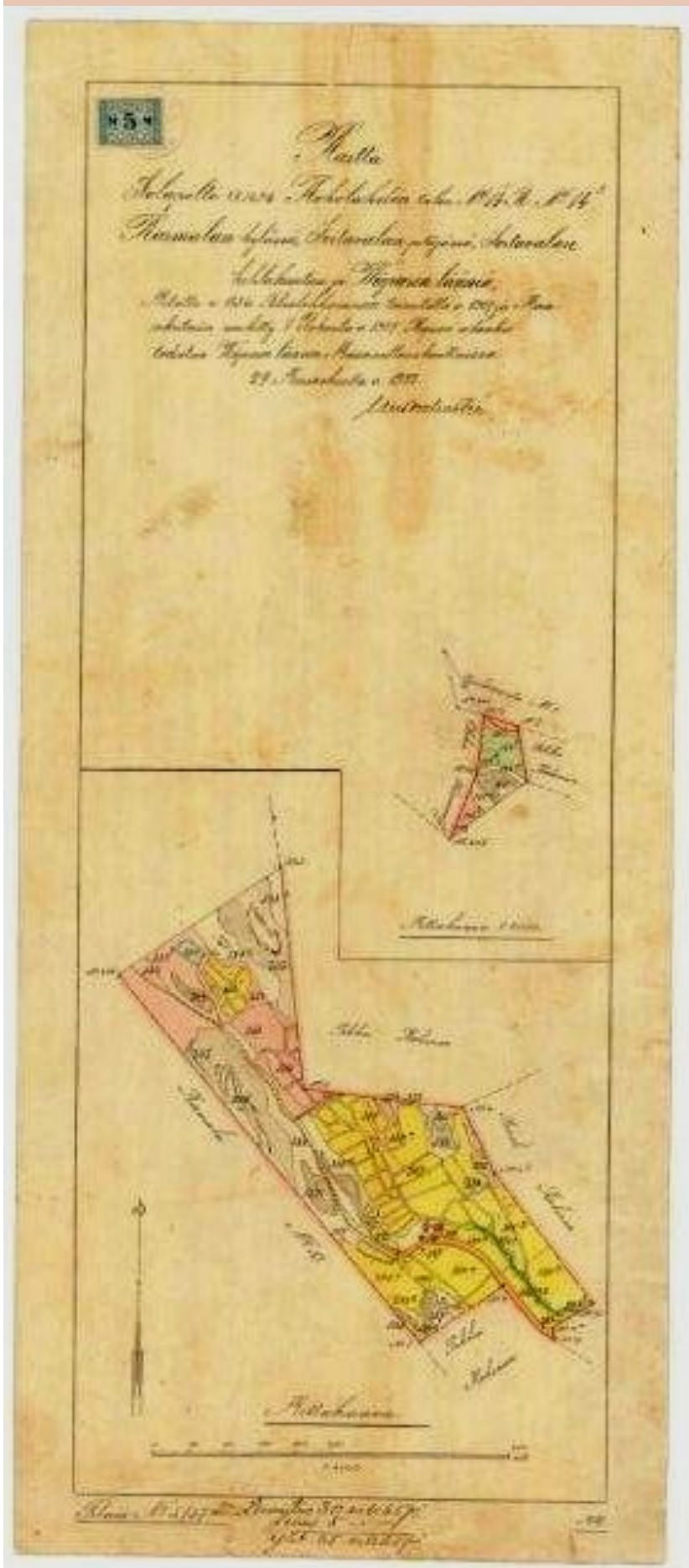
”Älä hätäänny, vaikka ensimmäiseen 5–10 minuuttiin ei tapahtuisi yhtään mitään! Älä missään nimessä avaa uunin luukua äläkä muutenkaan tömistele keittiössä”

”Lopuksi vielä varoituksen sana: vaikka nämä ovat herkullisia, ei kannata syödä kahta peräkkäin! Sen jälkeen ei ole enää hyvä olo” Sukuseuratoimintaan sovellettuna varoitukset tarkoittaisivat, ettei pidä tavoitella liikoja eikä rymistellä toiminnan valmistelussa.

Tällä linjalla yrittää Kohosen sukuseurakin jatkaa!

Jussi Simpura

MIKÄ KARTTA ?

Jari Kohonen on lähettänyt lehdellemme oheisen tilakartan. Haluaisimme lehden toimitukseen tästä maatilasta kaikenpuolisia historiatietoja. Tila sijaitsee Sortavalan pitäjän Karmalan kylässä Karmalanjärven rannalla. Se on jako-osa neljäsosasta sukumme kantatila Koholahtea (Karmala nro 14)

Haalistuneesta kartasta voi pienellä riskillä kertoa vain seuraavat liitetiedot:

- tilan nimi on Solapelto
- mittakaava 1: 4000
- mitattu v. 1836, halkominen 1864, todistettu oikeaksi Viipurin maanmittauskonttorissa v. 1904, muu aineisto v.1917, jolloin myös tiluslohkominen oli jo tehty
- mitatun tilan maarekisterinumero on Karmala 14.8 (kantatilan nro 14:n jakojen jälkeen)

Maanmittauslaitoksella on tasokas luovutetun alueen karttojen nettipalvelu osoitteessa www.karjalankartat.fi. Osa palveluista on maksullisia ja luvanvaraisia.

Jari Kohonen/Pekka Simpura

Lemmikeistä on iloa ja surua!

Jos pysyy suunnilleen terveenä, ei vanhuudessa ole mitään vikaa. Ainakin vanhat asiat pysyvät hyvin mielessä. Näiden vuosieni iloksi otin elämäni ensimmäisen ihan oman kissan, **Vennin**. Onnea oli mukana, sillä sain todella kiltin ja siistin kissan.

Viisi vuotta meni kaikki hyvin ja Venni oli kaikki yöt kotona. Marraskuussa kissa hävisi ja sitä kaipaillivat kaikki naapurinikin, pelkäsimme ilveksen vieneen sen.

Katoaminen tapahtui viime vuonna 17. päivä marraskuuta 2014, ja nyt tänä vuonna 15. päivä tammikuuta tuttu sotainvalidi soitti noin viiden kilometrin päästä, että se sinun kissasi on täällä. Katso Facebookista, siellä on sen kuva. Ja siellähän se oli, Vennin kuva.

Pian kolme tuttuani toivat kissakaverini kotiin. Kissan luukku aukaistiin ja samoin pääovi, Vennille kelpasi vain pääovi.

Kuohujuomaa ja kahvia on juotu oikein porukalla.

Ja tapahtumien kulku meni todennäköisesti näin: Tästä ajaa taksi päivittäin ruokaa, ja ruokaa tuodaan noin 50 metrin päässä olevaan kotiin. Tuoksu oli hyvä ja raollaan olevasta ovesta kissa hyppäsi auton kyytiin. Seuraava paikka taksilla oli tuolla löytöpaikassa, ja siellä kissa hyppäsi ulos autosta.

Siinä on vierekkäin pari taloa ja niissä vanhat navetat. Sieltä löytyi hiiriä, ja saihan kissa joskus ruuanloppuja taloistakin. Ihmettelivät vain, että kenen näin kesy kissa on?

Kaija Kangasmaa

P.S. Kaijasta kerroimme enemmän viime lehdessä hänen täyttäessään 90-vuotta.

Kissamaisia juttuja!

Kissojen työtaistelu on NAUlakko!
Millä kissa rikastui? Katinkullalla
Kissan lempi ruoka: KURpitsa
Missä kissa tekee ruoan? KATTIlassa
Missä kissa asuu? MAUnulassa
Mikä on kissan lempi bändi? Stray cats tai KISSa
Missä stadilainen kissa käy bodaamassa? Töölön kissahallissa
Miksei kissa syönyt hiirtäni? Koska se oli liian sähköinen!
Mikä jäätelö ei ole suositeltavaa kissoille? Nou-kat
Ketkä ovat kissan parhaat kaverit? No hepo-katti ja mara-katti.
Miksi kutsutaan kissaa, joka on karannut metsään?
Siksi, että se tulis takasin kotiin!!!!

Koivuojalle syntyi poikalapsi viimeisenä elokuuta 1924 Oli sunnuntai!

Kaleva Mattila 90 - vuotta

Näin voisi alkaa oma elämäkertani. Sen kirjoittaminen on tosin muhinut mielessäni jo niin monta vuotta, että siitä tuskin totta tuleekaan! Senpä vuoksi kirjoittelen nyt niitä näitä vähän sieltä ja täältä.

Muistelen ensin aikaisempia virstanpylväitäni. Virallisia syntymäpäiviä vietin 50- ja 60-vuotiaana. Kun täytin 75 vuotta, julkaistiin paikallislehdessä kuvani ja merkkipäivätiedot ja teksti ”Muistakaa onnitella!” Vieraita kävi silloin paljon ja pysyväksi muistoksi sotaveteraanit istuttivat Siperian pihta -nimisen kuusentaimen pihallemme. 80-vuotisjuhlat menivät ohitse, samoin meinasi käydä 85-vuotisjuhlillekin, mutta poikani Timo ja Pekka halusivat kuitenkin juhlistaa merkkipäivääni. Juhlimme sitä Kauhajoella Kantakrouvissa lähipiirissä. Silloin mukana olivat vielä Aili-vaimoni ja Pekan Arja-vaimo. Lapsenlapsia oli silloin viisi vähemmän kuin nyt. Nuorin osanottaja oli kolmi-kuinen Teemu. Meitä oli silloin ”*kaksi enemmän ja viisi vähemmän*” kuin nyt.

Viisi vuotta kului kuin siivillä ja tuli 90 vuoden ikä vastaan. Mietinnän jälkeen päätimme juhla samalla tavalla kuin edelläkin, eli varasimme jälleen kabinetin Kantakrouvista elokuun viimeiselle päivälle 2014. Koska lastenlapsia perheeseen asuu neljällä eri paikkakunnalla ja etäisimpien välillä on matkaa 750 km, päätimme järjestää ohjelmaa koko viikonlopuksi. Tähän juhlaan tuli ”*aikuisia kaksi vähemmän, mutta lapsia viisi enemmän*” kuin edelliseen juhlaan. Taaskin nuorin juhlija oli kolmi-kuinen!

Kokoontuimme lauantaina hautausmaalle, missä esivanhempani lepäävät, siellä ovat juureni.

Siellä lepäävät myös Aili-vaimoni ja Pekan vaimo Arja. Kukkaloitteiden laskemisen jälkeen luin virren säkeistön, jonka äiti ja isä antoivat minulle matkaevääksi: ”Jumalan haltuun anna nyt tiesi, tarpeesi ja Herran huomaan kannan surusi, murheesi. Hän, joka sinut loi, sinulle hengen soi, tarpeesi kaikki tietää. Hän auttaa tahtoo, voi.”

Paluumatkalla poikkesimme iltapäiväkahville Valkoiseen Puuhun ja nautimme taatut herkut, jotka Timo ja Seija olivat tilanneet etukäteen. Sinne tuli myös valokuvaaja paikalle, ja poseerasimme kaikki yhdessä vanha hirsiseinä taustanamme. Kuvia ei ole vielä näkynyt valmiina, taitaa varsinkin juhlakalussa olla paljon ”*oksankohtia retusoitavaksi*”! Sitten juhlan päätapahtumaan...

Lauantaina illalla pidimme yhteisen illallistilaisuuden Kantakrouvissa. Tarkoitus oli juhlistaa 90-vuotispäiviäni vain oman jälkikasvun kanssa, joten paikalla olivat Timo, Seija, Lauri, Jaakko ja Katariina, Taneli ja Paula, Pekka, Meri ja Jouni ja Petra ja Janne.

Lisäksi mukana olivat, mielestäni kaikkein tärkeimmät, lastenlastenlapset, joita oli juhlassa yhteensä 9:

Heikki, Nella, Laura, Teemu, Leevi, Elmo, Roni, Peppi ja Miila.

Koska nämä kaikki asuvat hajasijoitettuna neljälle eri paikkakunnalle (Oulu, Töysä, Kauhajokki ja Helsinki) oli mielestäni tärkeää, että kaikki lapsetkin saivat tilaisuuden nähdä uudet serkkunsa ja ilakoinnin kera tutustua toinen toisiinsa. Illasta muodostui vilkas ja äänekäs tapahtuma, koska neljännen polven kirkkaita ääniä ei rajoitettu. Mieluisaa oli myös kontata juhlapöydän alla, lasketella rappuja ylös ja alas. Oli useita tyylejä, joita sai mielin määrin kopioida toisilta!

Sunnuntaina 31.8., joka oli varsinainen juhlapäivä, oleskelimme omalla kotipihalla. Siellä kasvaa 15 erinimistä puulajia. Pekka oli tehnyt 15 kpl puolimetrisiä merkkikeppejä, jotka varustettiin puiden nimillä. Näin saimme sunnuntaiamun ohjelmaksi yhteisen luontoretken. Se olikin sopiva kisa, josta saattoi olla monelle oppimistakin.

Tämän jälkeen siirryimme sisätiloihin nauttimaan ruokapalvelun paikalle tuomasta maittavasta aterista. Pari kolme yhdistystä kävi onnittelemassa. Iltapäiväkahvit juotuamme tuli kotiinlähdön aika, että perheiden pienimmät ehtisivät oikeaan aikaan nukkumaan. Vanhemmatkin olivat levon tarpeessa ennen maanantain työpäivää.

Lopuksi vielä kiitän kaikkia vierailusta. Toivotan kaikille Kohosille mitä parhainta tulevaisuutta

Oli sunnuntai!

Kaleva Mattila

P.S. Kun enemmistö vieraistani oli lastenlastenlapsia, saanen tässä lopuksi kertoa kokemukseni vuosilta 1926-27. Äitini saattoi minut useina viikkoina pyhäkouluun, jossa Hilma Käällyn tehtävänä oli opettaa pienille yksi raamatun lause: ”Herran nimi vahva linna, vanhurskas juoksee sinne ja tulee varjelluksi.” En tiedä, puhuttiinko silloin ”syväjohtamisesta”, mutta Hilma ilmeisesti tiesi, kuinka se tehdään.

Alla on lehtileike koskien 90-vuotispäivääni.

<p>Kuusi on varttunut, uutta elämää ja vuosia karttunut.</p> <p>90-vuotis- SYNTYMÄPÄIVÄÄNI vietän 31.8.</p> <p>koto-oloissa toisen, kolmannen ja neljännen polven perheiden kanssa.</p> <p><i>Elämäni hetkeen se riittää ja antaa runsain mitoin Onnellisuutta.</i></p> <p>Kaleva (Kalevi) Mattila (ajatuksistanne kiittäen sama)</p>	
--	--

Taustatietoa:

Kaleva Mattila on edesmenneen **Aili Mattilan** (Juho/Yrjö) puoliso. Aili menehtyi maaliskuun lopussa 2010.

Toukokuussa 2012 Kaleva Mattila kutsui meidät sukulaiset Kohoskahveille kotiinsa Kauhajoelle. Hän oli järjestänyt meille ikimuistaisen päivän, kiersimme bussilla Kauhajoen tärkeimmät nähtävyydet unohtamatta upeata ruoka- ja kahvitarjoilua. Katso lehti nro 18!

Äitini Terttu Saarisen muistolle

Terttu Iris Saarinen

s. 28.11.1933

k. 20.2.2014

Peruskouluopettaja Terttu Iris (os. Ijäs) Saarinen nukahti kuolemaan 80-vuotiaana 20.2.2014 pitkällisen sairauden uuvuttamana. Muistisairaus lisäsairauksineen vei voimat, mutta läheisensä Terttu tunnisti loppuun asti. Muistamme Tertun viimeisinä vuosinaan aina kovin tyytyväisenä ja hymyileväisenä.

Äidin varhaisemmat vuodet Sortavalassa ja myöhemmin Hämeenkyrössä oman perheen parissa loivat hyvän pohjan elämälle. Opiskelut Hämeenlinnan opettajaseminaarissa veivät äidin valmistumisen jälkeen 1.-2. luokan opettajaksi ensin Jumesniemelle ja myöhemmin Mouhijärven Pukaraan. Myös perhe-elämä alkoi täällä, Tertun avioiduttua Johannes Saarisen kanssa vuonna 1965.

Pukaran koulussa Terttu sai olla opetustyössä mukana monipuolisesti ja välillä hän sai vastuuta johtajaopettajana. Koulun ilmapiiri oli kotoisa ja minäkin sain aloittaa koulutyöni äidin oppilaana. Erityisen valloittavia olivat näytelmäesitykset, joita järjestettiin koko kylän iloksi. Ne ovat jääneet erityisesti mieleeni. Terttu sai työstään opettajana hopeisen ansiomerkin yli 20- vuotisesta urastaan.

Eläkepäivät Vammalan Karkussa olivat kiireetömiä. Karkun kauniista kansallismaisemasta hankittu talo toi Tertun elämään mukanaan remontointia ja kasvimaan hoitoa.

Läheltä löytyivät hyvät marjametsät ja sienimaastot. Koulusta tullessani oli usein vastassa tuoreen pullan tuoksu tai iso vadillinen karjalanpiirakoita. Äiti osallistui innokkaasti kirkko-kuoron toimintaan. Mieleeni muistuu, että kesät tuntuivat aina olevan aurinkoisia ja lämpöisiä. Kesä oli vilkasta aikaa muutenkin. Sukulaisia kävi usein kyläilemässä. Mummoni Eeva Ijäs-kesäpaikka ”Röhöranta” sijaitsi myös Karkussa ja sinne pääsimme uimaan ja saunomaan. Kesän kohokohta oli lähtö kesälomamatkalle. Ympäri Suomen levittäytynyt suku mahdollisti kohteiden vaihtumisen milloin pohjoiseen tai itään. Esimerkiksi Mikkelissä kävimme Aune ja Jami Simpuran vieraina tai poikkesimme pohjanmaan ohittaessamme Kangasmaan tilalla

Taas oli aika kääntää uusi lehti. Vammalan keskustan tuntumasta hankittu omakotitalo oli helppohoitoisempi ja palvelut lähempänä. Kun lapsenlapsia syntyi, Terttu ja Johannes auttoivat hoidossa mielellään. Varsinkin ensimmäinen lapsenlapsi Antti oli kokopäivähoidossa ukin ja mummon luona koulun alkamiseen asti. Lapsenlapsia hoitaessa aika kului mukavasti. Välillä melkein hävetti hakea lapset mummolasta, kun koko talo oli sotkettu rakentamalla majoja ja leikkejä. Mutta koskaan siitä ei oltu pahoilla mielin. Muuten Tertun elämään toivat vaihtelua raamattupiiri ja päivittäiset ulkoilulenkit.

... jatkuu

Leskeksi jäännin jälkeen v.1998 Terttu siirtyi asumaan Vammalan keskustaan kerrostalo-osakkeeseen, mutta melko pian huomasimme, että päivittäiset toimet eivät enää sujuneet toivotulla tavalla. Niinpä olimme helpottuneita, kun Terttu itse ehdotti, että hän haluaisi mielellään mennä asumaan palvelutalo Sastamala-kotiin.

Terttu osallistui aluksi mm. askartelukerhoihin innokkaasti ja nautti saamastaan ”täysihoidosta”. Äiti oli kiinnostunut tyttäriensä elämästä ja vakiokysymys vierailulla oli aina ”Onko ikkunat pesty ja piha lakaistu?” Sisko Sirkka Suonpää ilahdutti myös Terttua käynneillään.

Sitten terveydentila heikkeni ja Terttu siirtyi päätalon puolelle, jossa sai täysipainoisempaa hoitoa.

Viime vuosinaan hän kävi läpi vielä kaksi lonkkaleikkausta ja kuntoutui niistäkin. Aika tuntui varmasti välillä pitkältä ja siksi yritimme viihdyttää äitiä häntä ilahduttavilla asioilla, joista yksi oli musiikki. Yhdessä lauloimme monet kerrat yhtä toiveista, ”Karjalan kunnaila”-laulua. Huulet liikkuiivat mukana, vaikka ääntä ei enää kuulunut ja silmät sädehtivät. Tyytyväinen, iloinen elämänasenne oli todella ihailtavaa.

Terttua jäivät kaipaamaan läheiset ja ystävät.

Mari Krapa, tytär

SISAREN MUISTOLLE

Lapsuuden kodissamme meitä lapsia oli kuusi. Nyt meitä enää on neljä, kun vanhin veljemme Seppo kuoli runsas pari vuotta sitten. Suruvies-tin sisareni Tertun poismenosta soitti sisareni Sirkka 20. helmikuuta kertoen, että Terttu oli kuollut edellisenä yönä. Terttu oli kuollessaan hieman yli 80-vuotias. Muistan hyvin kun lähetimme hänelle 80-vuotispäivien onnittelukortin Teneriffalta, jossa olimme lomalla viime marraskuussa. Kortin osoitimme Sastamalaan hoitokotiin.

Terttu oli syntynyt Sortavalan maalaiskunnassa, jossa hän aloitti koulunkäynnin Tuoksjärven kansakoulussa. Lapsuudessa Terttu sai kokea mm. evakkomatkat. Opintie jatkui Virroilla oppikoulussa. Myöhemmin opinnot jatkuivat Hämeenlinnan opettajaseminaarissa, josta hän valmistui kansakoulun opettajaksi. Tertulla oli hyvät valmiudet opettajan ammattiin musikaalisuutensa, hyvän lauluäänensä ja piirustustaitonsa ansiosta. Elämäntyönsä Terttu teki opettajana Mouhijärvellä Pukaran kansakoulussa. Sain olla joskus 60-luvulla tuuraamassa Terttua päivän pari opettamassa alaluokkalaista. Olinpa kerran joulupukkinakin Pukaran koulun kuusijuhlissa.

Tukea Terttu sai kotiaskareissaan aviomieheltään Jussi Saariselta mm. tyttäriensä Eevan ja Marin hoidossa ja kaitsemisessa.

Muistan, että poikkesimme silloin tällöin Hämeenkyrössä käyntien yhteydessä Karkussa, jonne perhe oli muuttanut Pukarasta. Käynnit olivat mieluisia mm. siksi, että saimme Tertun tyttäriltä pieniksi jääneitä vaatteita tyttarellemme Susannalle.

Opettajan rooliin pienellä paikkakunnalla kuuluu erilaisiin aktiviteetteihin osallistuminen. Tertulle läheisiä olivat mm. kirkkokuoro, lähetystyö, kirkkoneuvosto ja opettajien yhdistystoiminta.

Kun tässä muistelen menneitä aikoja, tulee kiittolisuudella mieleeni erityisesti tarmokas yritteliäs ja topakka äitini (o.s. Kohonen), joka mm. huolehti ja patisti lapsia opintielle. Terttu lapsikatraamme esikoisena sai ensimmäisenä osansa tästä äitimme avarakatseisuudesta. Kiitoksen ansaitsee tässä yhteydessä sisareni Sirkka, joka vuosien saatossa on tukenut, auttanut ja huolehtinut Tertun asioista tyttäarten Eevan ja Marin ohella. Kiitos Eevan ja Marin perheille.

Teuvo Ijäs, veli

Hautajaiset Vammalassa 8.maaliskuuta 2014

Ellen Kohosen muistolle

Ellen Onerva Kohonen

s. 10.3.1930

k. 28.10.2014

Muutamia sanoja äidistä ja äidin elämänvaiheista

Äitimme Ellenin elämäntaival alkoi reilut 84 vuotta sitten Hiljan ja Väinön toisena lapsena Lappeenrannassa. Aluksi asuttiin maaseudulla ja sittemmin muutettiin kaupunkiin.

Tässä joitakin havaintoja äidin nuoruudesta hänen kertomansa perusteella. Sota ei ilmeisesti niin paljon koskettanut häntä kuin isää, jonka koti jäi rajan toiselle puolelle. Pommikoneista äiti kuitenkin puhui: ”Kuinka maaseudulle Korkea-ahoon mentiin pommituksia pakoon, ja kuinka ulkona liikuttaessa lakanaa käytettiin suojana, jotta koneista ei havaittaisi.”

Lukion kesken jääminen jäi äitiä vaivaamaan. Äiti oli ylpeä kouluajan hiihtosaavutuksista, isovelji Ee nokkihan oli nuorempana urheilija. Nuorisoseurassa äiti oli hyvin aktiivisesti mukana, tähän liittyen oli myös näytelmäharrastusta.

Lappeenrannasta äiti muutti Helsinkiin vuonna 1953 töihin puhelinkeskukseen, ja aika pian tapasi isän, joka oli muuttanut tänne opiskelemaan. Perustettiin perhe, Ari syntyi vuonna 1955 ja minä vuonna 1960. Aluksi koti oli Haagassa, ja vuodesta 1961 alkaen Tapiolassa, jossa asuttiin lähes 20 vuotta.

Äiti suoritti 60-luvulla askartelunohjaajan opintoja ja sai tästä ammatin. Hän teki opetustyötä Lastenlinnassa ja Invalidisäätiössä Ruskeasuolla aina 80-luvun lopulle asti. Äidin isän harrasti puutöitä, kaiketi virike askarteluun tuli sieltä.

70-luvulle tultaessa elämässä keskeisessä roolissa oli isän muutaman kollegansa kanssa perustama insinööritoimisto. Isän työ ja sen vaatimukset hallitsivat elämää, ja kodin pyörittäminen jäi äidin harteille.

... jatkuu

Ellen Kohosen muistolle ... jatkuu

Äiti oli kuitenkin monessa asiassa aktiivinen, ja isän ollessa tietyllä tavalla "yksitolkkuinen" itse asiassa monet isommat asiat tapahtuivat äidin aktiivisuudesta, kuten ensimmäisen auton hankinta 60-luvulla ja Hiittisten saaren hankinta vuonna 1972.

Mökeille kutsuttiin tuttavias ahkerasti, varsinkin vanhempien ollessa vielä nuorempia. Saattoi kestittämisen olla välillä rankkaakin äidille, nimittäin tähän liittyen anekdootti äidiltä "purjehtijat kyllä tuovat ruuat tullessaan, mutta myös vievät ne mennessään". Leikinlaskua tietysti tai korkeintaan totta toinen puoli, kuten äiti usein sanoi.

Seurannut 90-luvun alun lama oli hyvin vaikeaa aikaa myös isän yritykselle ja tämä varmasti heijastui myös kotiin.

90-luvun lopulta alkaen elämä pikkuhiljaa hiljentyi. Isä jatkoi vielä töissä aktiivisesti aina 2000-luvun alkuun asti. Elämässä keskeisiä asioita alkoivat olla hiljaiselo Westendissä, lapsenlapset, mökillä olo ja Golf-harrastus.

Rauhallisia eläkevuosia ilman suurempia murheita äiti ja isä elivät vuoteen 2009 asti, vaikkakin äidillä alkoi jo olla dementia-oireita.

Isän aivokasvain leikattiin ensin onnistuneesti, sitten uudestaan 2012 keväällä huonoin tuloksin, ja isä joutui sairaalaan vuodepotilaaksi.

Isän joutuessa sairaalaan äiti siirtyi Wilhelmiina-hoitokotiin ja dementia paheni tasaisesti. Isän avustuksella äiti pystyi onneksi kuitenkin ainakin muutaman vuoden pitempään asumaan kotona. Tosin isä ei kyllä perimmältään oikein ymmärtänyt tai halunnut tunnustaa, mistä äidin dementia oli kyse. Isän mielestä "Ellenin pitää vain keskittyä".

Millainen ihminen äiti oli?

Hyväsydäminen, lempeä, huolehtivainen, iloinen, mutta myös hyvin herkkä. Äiti oli käytännönläheinen ihminen, ja käytännön asioita kuten mökin laittaminen mietittiin hyvin huolella. Varsinkin nuoremmalla polvella lienee päällimmäisenä muistoissa arka ja ylivarovainen vanhempi mummu. Varovaisuudesta on hauskana muistona Juhannus 2000-luvun alussa. Isäni kanto riisuja palavaan kokkoon minkä ehti. Hommaa vaan hieman vaikeutti se, että liekeistä jo huolestunut äiti kanto vuorollaan siihen ämpärillä vettä.

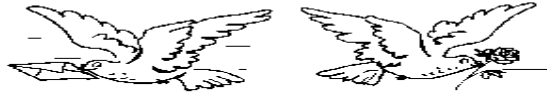
Mutta ihminen muuttuu vanhetessaan.

Itse asiassa äiti oli nuorempina aktiivinen ja reipasotteinen ihminen, vaikkapa auton ajossa tai erilaisten asioiden järjestelyssä. Muistakaamme hänet tällaisena. Meille lapsille äiti ja isä järjestivät vakaan ja turvallisen kodin ja ympäristön, mistä voimme olla heille kiitollisia.

Kiitos.

Tapio Kohonen

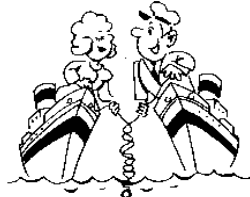

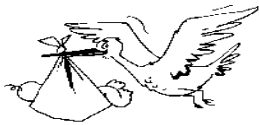
UUTISIA JÄSENISTÖLTÄMME KOHOSTEN KOHOKOHTIA

VALKOLAKKEJA JA VALMISTUNEITA

AVIOLIITON SATAMAAN SAAPUNEITA

UUSIA KOHOSIA

Marja ja Jaakko Aarniveräjä (Juho/Leena/Pertti) saivat pojan 8.10.2013. Uuden tulokkaan nimi on **Emil Jaakonpoika Aarniveräjä**. Kts. kuva yllä.

Jaakko (Anna/August/Erkki/Marja) ja **Heini Hautaselle** syntyi 19.3.2014 poika, joka sai nimekseen **Leevi Johannes**.

Katarina ja Kimmo Lempiselle (Anna/Lauri/Lippo) syntyi 1.4.2014 poika, joka sai nimekseen **Simon John**.

Carina (Anna/Lauri/Lippo) ja **Thomas Stephensonille** syntyi 8.10.2014 tyttö, joka sai nimekseen **Emma Margaret**.

Taneli (Juho/Yrjö/Aili/Timo) ja **Paula Mattilalle** syntyi 15.6.2014 tyttö, joka sai nimekseen **Miila Pihla Johanna**.

Marika ja Lauri Kangasmaa (Juho/Yrjö/Kaija/Pertti) saivat pojan 3.1.2015. Uuden tulokkaan nimi selviää vasta myöhemmin!

Tervetuloa sukuun!

Mikko Laukkanen (Anna/August/Erkki/Terhi) ja **Johanna Frösén** vihittiin 19.7.2014.

Mikko ja Johanna viettivät häitään todella lämpimänä ja aurinkoisena päivänä Helsingin vanhassa kirkossa. Tämän jälkeen hääpari sekä liki sata häävierasta viettivät lämminhenkisen hääjuhlan Mustikkamaalla ravintola Aliassa ja sen terasseilla ja pihamaalla.

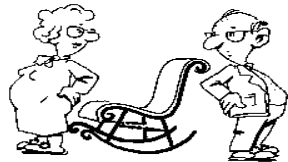
Onnittelut hääparille!

POISNUKKUNEITA

Terttu Saarinen on kuollut Sastamalassa 20.2.2014 80-vuotiaana. Muistokirjoitus on sivuilla 18-19.

Ellen Kohonen on kuollut Espoossa 28.10.2014 84-vuotiaana. Muistokirjoitus on sivuilla 20-21.

Lämmin osanotto lähiomaisille.

KORKEAN IÄN KOHOSET

55 v. Ville Ijäs	23.11.2014
60 v. Pekka Mattila	07.05.2014
65 v. Seija Simpura Jussi Simpura Heikki Lempinen	22.03.2014 20.05.2014 20.01.2015
70 v. Orvokki Ijäs	23.04.2014
75 v. Kalevi Kulmavuori	07.11.2014
85 v. Taimi Kinnunen	05.12.2014
90 v. Kaleva Mattila	31.08.2014

***Parhaimmat Onnittelut
kaikille merkkipäivän johdosta!***

***Toivotamme kaikille jäsenillemme
Onnellista Uutta Vuotta 2015***

Yhteystiedot ja osoitteet

Jäsenkirjeemme kääntöpuolella lähetämme aina sukuseuramme yhteyshenkilöiden osoitteet ja puhelinnumerot. Käytä niitä hyväksesi ja ota meihin yhteyttä.

**Mikäli omat yhteystietosi muuttuvat,
muistathan ilmoittaa siitä jäsenrekisterin
hoitajalle,**

Pirjo Lehtiselle, Loiskaajantie 8 A 9
03100 Nummela, puh. 040-561 2730
Siten varmistat, että posti tulee sinulle perille!

Lisää merkkipäivätietoja!

Olemme saaneet syntymäpäivätiedot vain Juhon sukuhaarasta Aune Simpuran kokoamina.

Olisi hyvä saada näitä tietoja myös muista sukuhaaroista!

Karjalaisen käsityöperinteen ilmentymiä

Kulttuurisesta näkökulmasta tarkasteltuna karjalaisuus voidaan mieltää karjalaisten omaksi kansanomaiseksi elämäntavaksi, jonka yksi osa-alue on käsillä tekeminen. Niistä tehtävistä ja askareista, joita karjalaiset ovat päivittäin harjoittaneet entisessä Suomen Karjalassa ja Venäjän Karjalassa, muotoutuu karjalainen käsityöperinne. Karjalaisen käsityötaidon voidaankin todeta kehittyneen työtä tehdessä ja käytännöllisen tarpeen siivittämänä. Karjalassa on arvostettu ja pidetty suosiossa naisten käsityötaitoa, mistä ilmenee karjalainen luonteen vilkkaus loputtomina muotoina ja värien iloisuutena.